

ת"פ 4404/08/15 - מדינת ישראל נגד אחמד שנבור - נדון, אברהים פחמאוי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 4404-08-15 מדינת ישראל נ' שנבור ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות לשכת תביעות חיפה

נגד

הנאשמים

1. אחמד שנבור - נדון

2. אברהים פחמאוי

באמצעות בא כוחו עו"ד עידן יוחאי

אדרי

גזר דין

(בעניינו של הנאשם 2)

כתב האישום:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, על יסוד העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, בעבירה של ביצוע עבירת תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר - עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

לפי הכרעת הדין, במועד הרלוונטי לכתב האישום שימש מר א"י שופט כדורגל מטעם ההתאחדות לכדורגל בישראל (להלן: "השופט או שופט הכדורגל").

בתאריך 05.03.2011, סמוך לשעה 14:30, במגרש הכדורגל אבי רן בחיפה, בעקבות אי שביעות רצונם של הנאשמים, מאופן השיפוט של השופט, במהלך משחק הכדורגל בין מ.ס כביר למכבי פרדיס במסגרת ליגה ג', תקף נאשם 1 (שכבר נשפט), את שופט הכדורגל במגרש, באופן שבעט בבטנו ובאשכיו.

השופט נס לחדר ההלבשה, אך הנאשם 2 יחד עם אחרים, שזהותם אינה ידועה, דלקו אחריו, התפרצו לחדר ההלבשה, ותקפו שם שופט הכדורגל, באופן שחבטו בו, באגרופים לראש ובבעיטות לגוף.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים ואחרים, נגרמו לשופט שטפי דם תת עוריים ונפיחות באיזור העפעפיים.

ראיות לעונש:

המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, היא הסתמכה בטיעוניה, על תעודה רפואית שהוגשה במסגרת המשפט כראיה, וסומנה ת/3.

ב"כ הנאשם לא הגיש בשלב הטיעונים לעונש, ראיות לעונש.

במהלך טיעוניה, ולאור בקשתו לבטל את ההרשעה, לאחר שבית המשפט הפנה אותו לצורך לתמוך את קיומו של נזק קונקרטי בראיות ממשיות, ביקש וקיבל מבית המשפט היתר, להגיש מסמכים המאמתים זאת.

בשלב מאוחר יותר, בטיעונים לעונש, הוגשו מסמכים אלו, המסומנים כאסופה אחת - סנ/1.

כמו כן, העיד מטעם ההגנה, עד אופי מר הלל לירן, אשר סיפר על אופיו הטוב ועל פועלו של הנאשם.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר תקף יחד עם אחרים, שזהותם אינה ידועה, את שופט הכדורגל, במכות אגרופ לראשו ובעיטות לגופו, תוך גרימת פציעות לשופט. היא עתרה לכך, שהענישה תשקף הוקעה וסלידה ממעשים אלו, שעה ששופט כדורגל מותקף על לא עוול בכפו, בעת מילוי תפקידו כדין.

ב"כ הנאשם ביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם. הוא עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, הדגיש כי מדובר באירוע ישן משנת 2011, ציין כי תחילה המשטרה סגרה את התיק, לאחר מכן פתחה אותו, עד אשר הגיעה לדיון בבית המשפט. לטענתו, התיק נפתח והגיע לדיון, רק בשל בקשתו של הנאשם לסגור את התיק.

בנסיבות אלה, טוען הסניגור כי בשים לב לכך שמדובר באירוע ישן מאוד, ויש חשש שעצם ההרשעה תוביל לפיטוריו של הנאשם, המועסק על ידי קבלן משנה של חברת החשמל, יש להסתפק בענישה חינוכית, תוך ביטול הרשעתו של הנאשם.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם מסר כי הוא נשוי ויש לו שני ילדים קטנים, הוא עובד כמפעיל מחפרון עבור חברת חשמל, והוא חושש לאבד את פרנסתו עקב ההרשעה בתיק זה.

דיון והכרעה עונשית:

שאלת אי הרשעה:

בטרם אפנה לקביעת עונשו של הנאשם, אפנה לבחון את שאלת ביטול הרשעתו, שכן ככל שאגיע למסקנה, כי יש מקום לבטל את ההרשעה יתייתר הצורך לבחון את הקריטריונים הדרושים לקביעת מתחם העונש ומיקומו במתחם.

סעיף 71 א' (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע כדלקמן:

"מצא בימ"ש שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו..."

סעיף 192 א' לחוק העונשין מוסיף וקובע:

"הרשיע בימ"ש את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים: האחד, סוג העבירה מאפשר, להימנע מהרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; והתנאי השני, הוא שהשלכותיה של ההרשעה הינן חמורות כלפי הנאשם ועלולות לפגוע בשיקומו. כן נפסק, כי יש להימנע מהרשעה, רק במקרים חריגים בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי על הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י, פ"ד נב (3) 337; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין אורטל נ' מ"י (2014); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מ"י (2017).

ככלל, עבירות אלימות, אינן מתאימות להימנעות מהרשעה, נוכח אופי העבירה והערכים המוגנים שביסודה, נפוצותה של העבירה והמסוכנות הטמונה בה. אפנה בהקשר זה לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהבהיר, כי בשל מעשי האלימות הגואים בחברה, אין להימנע מהרשעה בסוג זה של עבירות (רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מדינת ישראל (2015).

נשאלת השאלה האם במקרה דנן יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם?

לעמדת התשובה לכך היא בשלילה ואלה טעמיי לכך:

סוג העבירה - העבירה אותה עבר הנאשם, בנסיבותיה, היא חמורה ביותר. מדובר בתקיפה אלימה שלוחת רסן על שופט כדורגל בצוותא עם אחרים. האלימות בכלל ובמגרשי הכדורגל היא רעה חולה שיש למגרה באמצעות ענישה והטבעת חותם פלילי על מבצעה. חובה על בית המשפט, להעביר מלפניו מסר, היוצא חוצץ נגד הפגנת אלימות, מגנה ומוקיע אותה, על כל רבדיה, לא רק רטורית, אלא גם בהיבט המעשי-עונשי, תוך ראיית קורבן האלימות לנגד עיניו, ושימת הלב לאירוע המטלטל שעבר, לנזקיו, ולהשלכות האירוע עליו, בראי נסיבותיו, וכפי שנפסק **"...ככלל הנטיה היא כי ככל שהעבירה בה הורשע הנאשם הינה חמורה יותר, כך נדחים הצידה השיקולים האישיים ויש לשים**

את דגש על ההרתעה שבענישה" (ע"פ 2995/04 חג'אזי נ' מדינת ישראל (2004)).

מעשיו של הנאשם, התבטאו בתקיפה חבלנית בצוותא של שניים או יותר, כלפי שופט הכדורגל, שכל חטאו היה שעשה את מלאכתו, לא התגרה ולא הקניט איש. השופט הוכה קשות במגרש ע"י הנאשם 1 ונס על חייו לחדר ההלבשה.

הנאשם 2, יחד עם אחרים, שזהותם לא הייתה ידועה למאשימה, דלקו אחריו, התפרצו לחדר ההלבשה, שם ביקש מקלט, והלמו בו במכות קשות כמתואר בהכרעת הדין. זוהי הפגנת אלימות יזומה, שנעשית בחבורה, המחייבת, על דרך הכלל, נוכח החומרה היתרה שיש בה, מיצוי הדין עם עושיה, קל וחומר הטבעת חותם פלילי עליה.

בעפ"ג (חיפה) 7298-02-16 **אילן יחיה נ' מדינת ישראל** (17.3.16) נדון מקרה בו שני אחים תקפו בצוותא את הקורבן וגרמו לו לפציעות. תסקיר שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעה ולגבי הענישה המליץ על "ענישה חינוכית". בית משפט השלום דחה המלצה זו והרשיע. בית המשפט המחוזי (הרכב בראשות כב' הנשיא השופט ד"ר ר. שפירא) דחה את הערעור ובקשת הנאשמים לביטול הרשעתם. בפסק הדין, עמד בית המשפט המחוזי על ההלכות הנוגעות לביטול הרשעה, ונאמר "אזכיר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן...". בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי מסקנת בית משפט השלום, בה תיאר את התקיפה בצוותא של שני האחים "...[כ]ביטוי למעשי האלימות הפושים בחברתנו ולתופעה המדאיגה ההולכת וגוברת של נטילת החוק לידיים..." הינה מסקנה המקובלת במלואה על בית המשפט המחוזי (שם, בעמ' 3 ו- 4 לפסק הדין).

הדברים הם מקל וחומר לענייננו. ביטול ההרשעה בסוג זה של מעשים אלימים שנעשים על ידי שניים או יותר, כלפי שופטי כדורגל, עלול להעביר מסר שגוי לציבור האוהדים, הפוקדים ברבבותיהם את מגרשי הכדורגל, ועלול חלילה להתפרש כסלחנות יתרה ואולי אף יותר מכך, מצד מערכת המשפט, כלפי מי שבוחר לפגוע בשופט כדורגל, רק משום שפסק שלא לרוחו.

אשר לטענה כי הנאשם 2 אדם נורמטיבי בשנים שחלפו מאז האירוע, דבר זה הוא בוודאי מבורך וראוי, אך אין בכך כדי לגרוע מחומרת המעשים שעשה המחייבים, לעמדת, הטבעת חותם של הרשעה בפלילים על מעשיו, נוכח מהות העבירה, נפישותה, והמסוכנות הטמונה בה. אפנה בהקשר זה לדברים הבאים:

"גם בהיותו של המערער "אדם נורמטיבי", שמתפקד באופן חיובי ומתנדב, אין כדי לגרום לביטול ההרשעה שכן נגע האלימות פשה לאחרונה גם בקרב מי שנחשב לאנשים נורמטיביים ותוצאותיו היו במקרים מסוימים קטלניות. משכך תעביר ביטול הרשעתו של המערער מסר שלילי ויפגע במטרת ההרתעה וההוקעה שהן ממטרות הענישה הפלילית." עפ"ג (מחוזי מרכז) 1320-11-07 **יצחק מרגולין נ' שמואל בר זיו** (14.7.08).

וכן ראו את דברי בית המשפט העליון החוזר על דברים אלה תדיר (ע"פ 594/15 **דבאח נ' מדינת ישראל** (2015)).

חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (כ- 9 שנים) הוא אכן בר משמעות בגזירת העונש ובמיקומו במתחם, אך לא בשאלת ביטול ההרשעה, בה נבחנים, סוג העבירה בנסיבותיה, והנזק הקונקרטי כתוצאה מההרשעה, לעניין אחרון זה אעבור

כעת.

שאלת הנזק הקונקרטי והפגיעה בשיקום הנאשם - תנאי בסיסי לצורך שקילת הימנעות מהרשעה הוא, כי הנאשם יראה, כי ההרשעה גורמת לו לנזק מוחשי-קונקרטי, ולא לנזק תיאורטי אפשרי בעתיד (ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); רע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.2013)); ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נ' מדינת ישראל (3.3.2013).

תנאי זה לא מתקיים. הוצגו לבית המשפט מסמכים מחברת חשמל, המעידים על תעסוקתו של הנאשם כעובד של קבלן משנה, המועסק על ידי חברת החשמל, כאשר חלק מתנאי ההעסקה, הם קבלת אישורים ביטחוניים. אך בדיקת עבר ביטחוני היא רוטינה ידועה במקומות אלה. אין בראיות שהוצגו בפני בית המשפט כדי להעיד על כך שלו תיוותר ההרשעה, לא יועסק הנאשם בעבודתו.

עדותו של מנהל העבודה מצד קבלן המשנה, אין בה בכל הכבוד, כדי לשנות ממסקנה זו. ואולי ההיפך מכך. הנאשם מועסק אצל קבלן המשנה ואינו מועסק ישירות אצל חב' החשמל. מעבר להצהרות כלליות אודות השלכות ההרשעה לא הציג מנהל העבודה מסמכים או ראיה כלשהי מקצין הבטחון של חב' החשמל, לפיו מקום בו תיוותר ההרשעה, לא תתיר חב' החשמל לקבלן המשנה להעסיק את הנאשם.

זאת ועוד, כלל, הבקשה לביטול הרשעה חייבת להיות נתמכת בחוות דעת, לרוב באמצעות תסקיר של שירות מבחן. בנדוננו, הסניגור אכן עתר לקבלת תסקיר, אך בית המשפט דחה את בקשתו (החלטה מיום 18.2.20) הטעם לכך, הוא כי אדם הפונה לביטול הרשעה ומופנה לשירות המבחן, נדרש, כתנאי בסיסי לבחינת בקשתו, לקבל אחריות ולהודות במעשיו (ראו לאחרונה דבריו של כב' הנשיא ד"ר ר. שפירא בע"פ 43480-11-19 שצוטטו בהחלטה הנ"ל). הנאשם כפר למן תחילת ההליך ולכל אורכו, זאת כמובן זכותו, אך בצד הזכות ישנה השלכה - אם יורשע, ולא הכיר בפסול שבמעשיו, אין טעם להפנותו לקבלת תסקיר, בוודאי שאין מקום לאפשר ניווט ההליך כרצונו - הורשע יופנה לתסקיר רק כדי לשכנע את קצינת המבחן לוותר לו על הרשעה, כשאין בצד הפנייה משום חרטה אמיתית ותובנה ביחס למעשיו הפוגעניים (וראו גם דבריו טרם מתן גזר הדין בהם לא הביע ולו ברמז חרטה על מעשיו).

בנסיבות אלה, אין בפני בית המשפט תשתית ראייתית מבוססת התומכת בביטול ההרשעה. ולמען הסר ספק, וכפי שהודגש, כי אף אם הייתה בפני בית המשפט, המלצה מצד שירות המבחן לביטול ההרשעה, אינני סבור, כי מקרה זה ראוי לביטול הרשעה (וראה הדיון בתנאי הראשון בשאלת ביטול ההרשעה).

מכאן אעבור לבחון את השיקולים הרלוונטיים לקביעת עונשו של הנאשם.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים של הגנה על שלמות הגוף, על תחושת הביטחון האישי ועל שלווה הנפש של הפרט.

בתי המשפט כיום מתבקשים להילחם בתופעה המגונה של אלימות במהלך אירועי ספורט, והמחוקק אף חוקק חוק מיוחד שמטרתו למנוע אלימות שכזו - ראה חוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח - 2008.

בית משפט העליון עמד לא אחת על הצורך למגר את תופעת האלימות במסגרת אירועי ספורט, ויפים בהקשר זה הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט בדימוס ס. ג'ובראן בע"פ 5972/12 **אלעד פינטו נגד מדינת ישראל** (11.3.2013):

"תופעת האלימות בקרב אוהדי ספורט, בין אם בתחומי מגרשי הספורט ובין אם מחוצה להם מתפשטת כאש בשדה קוצים בקרבנו. חדשות לבקרים אנו שומעים על מקרי פשיעה כאלו ואחרים הנובעים מהרצון "להאדיר" את שמה של קבוצה מסוימת על ידי פגיעה בקבוצה אחרת או אף בקבוצה האהודה. לא רק שאין פעולות אלו משיגות את התוצאה הנחשקת אלא הן פוגעות בקבוצה ובענף הספורט כולו. תופעות אלו עומדות בניגוד חריף למהות של הפעילות הספורטיבית. פעילות זו היא חלק בלתי נפרד מהמארג התרבותי של החברה בישראל, ומהווה חלק בלתי נפרד מזהותם של רבים ורבות במדינת ישראל. היא משקפת לא תחרותיות וניסיון להביס את היריב, חלף שיתוף פעולה, עבודה בצוות, פיתוח הגוף ופיתוח הרוח"

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מדיניות הענישה במקרים דומים של אלימות שגרמה לחבלה ממשית, נעה בין מאסרים ממושכים בפועל ועד למאסרים צופים פני עתיד, כל מקרה בנסיבותיו:

רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נגד מדינת ישראל** (28.10.2012) - בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שהכה אחד במכות אגרופ לראשו וגרם לו כאבים ורגישות בראש ובעין. בהמשך הכה אדם שני באגרופ לפניו והמשיך להכותו בעזרת בקבוק וחפץ נוסף, וגרם לו חבלות שונות שהצריכו טיפול רפואי. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי כספי.

רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נגד מדינת ישראל** (17.7.14) - בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של היזק לרכוש בזדון ותקיפה הגורמת חבלה של ממש ונדון לעונש מאסר של 8 חודשים. באותו מקרה הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת והחל לקללה, בהמשך כשנכנסו למעלית, החל לתקוף את המתלוננת באופן שהכה אותה באמצעות רצועת כלב בפניה, ולאחר מכן, נתן הנאשם מכת אגרופ בדלת הזכוכית של המעלית ושבר אותה, לאחר שיצאו מהמעלית, המשיך הנאשם להכות את המתלוננת בחוזקה והכה מכת אגרופ בעינה השמאלית ובבית החזה שלה. כתוצאה מתקיפה זו נגרמו למתלוננת שטף דם סביב עין שמאל ונפיחות.

עפ"ג (מרכז) 30709-01-12 **ויאצסלב לופט נגד מדינת ישראל** (27.7.2011) - מדובר במקרה של נאשם שישב עם חבריו, צרך עמם משקאות אלכוהוליים והחבורה האזינה למוזיקה בעוצמה גבוהה. המתלונן ניגש אליהם וביקש להנמיך את עוצמת המוזיקה, הנאשם וחבריו נענו לבקשתו, אך לאחר מספר דקות שוב הגבירו את עוצמתה. המתלונן שוב ניגש

אליהם וביקש להנמיך את עוצמת המוזיקה ובקשתו נענתה. בהמשך שוב הגבירו הנאשם וחבריו את עוצמת המוזיקה ושוב פנה אליהם המתלונן, אך הפעם הם סירבו לבקשתו בציני כפי הם רשאים להרעיש עד חצות. המתלונן ניגש לרמקולים, התכופף בכדי להנמיך את עוצמת המוזיקה, ואחר כך התרומם, אחז בידו של הנאשם ומשך אותו. הנאשם, בתגובה, הכה את המתלונן במכת אגרוף באפו, וכתוצאה מהמכה נפל המתלונן ארצה, ראשו נחבט ונגרמו לו שברים רבים בעצמות האף והמטומה קרקפתית. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של הנאשם, שנדון לעונשים של 16 חודשי מאסר בפועל, לרבות הפעלת מאסר על תנאי של 6 חודשים, 9 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪.

ת"פ (ק"ש) 3906-11-17 **תביעות מרום הגליל והגולן נגד יצחק לוי** (29.11.2017) - מדובר בנאשם שהורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה חמורה ואיומים. באותו מקרה, ניגש הנאשם למתלונן, שישב ברכבו וביקש ממנו לכבות את המוזיקה ברכב בטענה שהיא מפריעה לו והעירה אותו משנתו. ולאחר שהמתלונן לא עשה כן, תקף אותו הנאשם במכות אגרוף בפניו, הכה אותו בראשו באמצעות פנס שהחזיק בידו, ולאחר שהמתלונן יצא מהרכב דחף אותו הנאשם והפיל אותו לרצפה. בהמשך, המשיך הנאשם לתקוף את המתלונן, הכה אותו במכת אגרוף חזקה באזור לסתו הימנית וגרם לו לשבר בלסת, תוך שהמשיך הנאשם לבעוט במתלונן בכל חלקי גופו ולהכותו בידיו. בעוד המתלונן שוכב על הרצפה, הרים הנאשם אבן גדולה ואיים על המתלונן. בית המשפט הטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, לצד 5 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 10,000 ₪ וקנס בסך 800 ₪.

ת"פ (י-ם) 338-06-14 **מדינת ישראל נגד כהן** (29.4.15) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש. באותו אירוע דובר על נאשם שבעט בגבו של המתלונן, בעודו יורד במדרגות בית הכנסת, ולאחר מכן החל להכותו ולנשכו. הנאשם נעדר עבר פלילי, נדון ל- 4 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נגד שלום אברהמי** (3.1.13) - נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. באותו מקרה, על רקע ויכוח בסופרמרקט, הכה הנאשם אדם אחר במכת אגרוף וגרם לו להמטומה בעינו. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסרים מותנים ופיצוי.

ת"פ (ראשל"צ) 56595-01-13 **מדינת ישראל נגד אהרון** (24.2.14) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שבמהלך ויכוח, הכה הנאשם את המתלונן באמצעות צלחת בראשו וגרם לו לחתך. הנאשם נידון למאסר על תנאי, קנס ושל"צ.

ת"פ (עכו) 55530-06-13 **מדינת ישראל נגד מנאע** (19.3.14) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שהכה את המתלונן באמצעות קרש וגרם לו לשפשופים בפניו ובידו. בין השניים נערכה סולחה במסגרתה פיצה הנאשם את המתלונן. הנאשם נידון למאסר על תנאי.

ת"פ (ת"א) 4051/09 **מדינת ישראל נגד לוי** (19.3.13) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, באי מתן אפשרות להולך רגל לחצות בבטחה ובנהיגה בקלות ראש. באותו מקרה עבר הנאשם באמצעות רכבו את מעבר החציה תוך שהוא אינו מאפשר להולכי הרגל במקום לעבור בבטחה, באותו הזמן עבר במעבר החציה המתלונן, אשר חבט ברכבו של הנאשם בעקבות מעשיו. הנאשם יצא מרכבו, הלך לעבר המתלונן, ונגח בראשו. כתוצאה

מכך, הובהל המתלון לבית החולים, שם נתפר הפצע שנגרם בעקבות נגיחתו של הנאשם. הנאשם נידון ל - 4 חודשי מאסר על תנאי.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

הנאשם תקף באלימות ביחד עם אחרים את המתלון, שופט כדורגל, וזאת אך משום אי שביעות רצונו מאופן שיפוטו וביצוע תפקידו.

באירוע דנן, ביצע הנאשם את המעשים, לאחר שהמתלון כבר הוכה קשות על ידי הנאשם 1 ונס לחדר ההלבשה - הנאשם 2 לא הסתפק בפגיעה שביצע הנאשם 1, ודלק אחר המתלון לחדר ההלבשה, יחד עם אחרים, ואלו כולם החלו לתקוף אותו בחבטות, באגרופים לראש ובבעיטות לגוף, אשר גרמו למתלון לחבלה ממשית בדמות שטפי דם תת עוריים ונפיחות באזור העפעפיים (ראה תעודת חדר המיון - ת/3).

זאת ועוד, הגם שאין להקל ראש במעשיו החמורים של הנאשם, אין מדובר באירוע מתוכנן, אלא באירוע ספונטאני שהתפתח בלהט הרגע.

הנאשם ביצע את העבירה יחד עם אחרים וחלקו בו היה משמעותי.

האלימות שביצע הנאשם 2 ואחרים במתלון הייתה קשה ואכזרית, ואין צורך להכביר מילים אודות הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם למתלון כתוצאה ממעשיו של הנאשם 2 ואחרים. כאשר אדם נוקט באלימות כלפי אחר, הוא לעולם לא יוכל לדעת כיצד אותה המכה תשפיע על מי שעומד מולו וסופג אותה, וכל תקיפה כזו עלולה, חס ושלום, להסתיים גם בפגיעה קטלנית.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בשים לב לנסיבות האופפות את ביצוע העבירה, דרגת אשמו של הנאשם שהינה בינונית - גבוהה, חומרת המעשים ומדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, נמצא לנכון לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה של מספר חודשים ועד 16 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

לא מתקיימים טעמים המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

יש לקחת בחשבון כי מדובר באירוע שהתרחש לפני כ- 9 שנים.

לטענת הנאשם 2, כאשר פנה בשנת 2014 בבקשה לסגור את התיק, נסגר התיק מחוסר ראיות, ואולם נפתח שוב בשנת 2015 בעקבות ערר שהגיש המתלונן, ובהמשך נסגר ונפתח בשנית.

לפיכך, סבורני כי יש לתת משקל להתנהלות רשויות החוק, במובן זה, שבמשך זמן ממושך, לא נעשה דבר לצורך קידום חקירת התיק, וכי היום אנו נמצאים כמעט עשור לאחר התרחשות האירוע.

עוד יש לתת את הדעת לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

מדובר בנאשם בן 38, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לשני ילדים בני 7 ו-2 שהינו המפרנס היחידי של משפחתו; הנאשם 2 עובד אצל קבלן משנה של חברת החשמל ועבודות עפר על כלי כבד.

ביום ביצוע העבירות היה הנאשם רווק כבן 28, ובמקום שונה לחלוטין בחייו, כיום מוטלת על כתפיו אחריות למשפחתו ולילדיו הקטינים. לדברים אלו יש חשיבות אף בכל הנוגע לפרמטר הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם (ראה סעיף 40א(2) לחוק העונשין).

העונש המתאים (סעיף 40א(2) לחוק העונשין):

העונש המתאים בנסיבות העניין, חייב לשקף את חומרת הנסיבות ומידת האשם שהפגין הנאשם באירוע, כמו כן את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה וכן חייב העונש המתאים להלום את יתר הנסיבות האישיות של הנאשם והכל כפי שפורט בהרחבה לעיל.

כאמור, אין חולק כי הנאשם ביצע עבירות חמורות ומדובר באלימות ביחד עם אחרים, אשר גרמה למתלונן לחבלות ממשיות.

יחד עם זאת, מדובר באירוע ספונטאני שהתרחש לפני כמעט עשור, כאשר במשך שנים ממושכות, לא קודמה חקירת התיק על ידי רשויות האכיפה.

אין ספק שמידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה משמעותית, ואולם, הנאשם העומד בפני בית המשפט היום, אינו אותו נאשם בשנות העשרים לחייו, הרווק, אשר ביצע את העבירות;

כיום הנאשם נושק לגיל 40, נשוי ואב לשני ילדים הסמוכים על שולחנו, כאשר לפני האירוע ולאחר האירוע, עד היום, לא הסתבך בפלילים ומנהל אורח חיים נורמטיבי.

בנוסף, על הנאשם 1, שנטל חלק משמעותי באירוע, הוטל בהסכמת המאשימה, עונש של חודשיים מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך של 1,000 ₪, ויש לקחת זאת בחשבון בעת הטלת העונש כחלק מעקרון אחידות הענישה ושוויון בין נאשמים, שפשעו יחד בנסיבות דומות.

כידוע עקרון יסוד במשפט הפלילי והפסיקה המנחה את בית משפט זה, הינו שככלל, יש להטיל עונש דומה על נאשמים שהורשעו בנסיבות דומות באופן "שמסקף את ערכי השוויון, ההגינות והצדק, ואף את האינטרס לשמור על אמון

הציבור בהליך הפלילי ובמערכת המשפט" (ע"פ 5195/11 קריניאן נ' מדינת ישראל (2012)).

לפיכך, לאור השיהוי המשמעותי בקידום התיק, לצד חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד היום, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, למקום בו הוא נמצא בחייו כיום, עברו הנקי ועקרון אחידות הענישה ושוויון בין הנאשמים, אני סבור כי במקרה דנן, ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד מחמירה יותר משל הנאשם 1, המשקפת את ההבחנה הנדרשת מהנאשם 1 (שלא הורשע בעבירה של תקיפה על ידי שניים ויותר), ובהטלת פיצוי כספי למתלונן, המתחייבת מהנזקים שגרם לו.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 6, בסך של 3000 ₪ שישולמו בתוך 30 יום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' תמוז תש"פ, 29 יוני 2020, במעמד הצדדים.